

1. Aarg.

Klingens Redaktion
Edv. Glæselsvej 1
Tlf. Gth. 1870x

Nov. 1917

Klingen koster 12 Kr.
om Aaret, 1,50 Kr.
enkelt Hefte

No. 2

INDHOLD

Der Sturm. Af Harald Giersing
Selvportræt af Edv. Weie
Weie. Af S. Danneskjold Samsøe
To Genier. Fotografi efter Edv. Weie
Intermezzo. Af Athos
Fotografi efter Edv. Weie
Den lykkelige Maler. Digt af Sophus Claussen
Fuglefængerens. Originallitografi af Axel Salto
Degas. Af Leo Swane
Fotografi efter Degas. (Druet fot.)
Birthe. Digt af Johannes Buchholtz
Høns mellem Ukrudt. Fot. efter W. Scharff
Pablo Picasso. Af Axel Salto
Fotografi efter Picasso. (Billedet tilh. Hr. Tetzen Lund)
Aforismer. Af Harald Giersing
Kunstnernes Efteraarsudstilling. Af S.
Notitser.

DER STURM

Den naive Nonchalence, hvormed en Udstilling som »Der Sturm«s i »Edderkoppen« affærdigedes af den københavnske Presse, er karakteristisk for vore Dages journalistiske Kritik, baade den tillidsfuldt under Navn optrædende og den — væsentlig til Brug for Bladenes Julelotterier opfundne — anonyme. Ak, havde vi dog Mænd med Øjne i Hovedet i Stedet for disse i bedste Fald »videnskabeligt« uddannede Hjerner, der aldrig kommer ud over den Forestilling, at Kunsten er et Pensum, Kunstnerne Eksaminander og de selv Censorerne. De kender Rafael og Giotto og tror, at de var Helgener: de var lystige Fyre, der malede ud af deres sprælske Sjæle, højtidelige var kun deres Epigoner — og deres Kritikere. Som giftige Gasarter ruger den danske Dagbladskritik over Kunsten, ønskende alt, hvad den umuligt kan faa, fordømmende alt, hvad der bydes den af godt. Den betyder intetsomhelst, det kloge Publikum ved det, og Mæcenerne (der findes nogle) køber ud af deres friske Sind, der ikke er fordærvet af Lærdom. Det modtagelige Sind, der fandtes hos enhver Tids nye Mænd, og som til alle Tider var Kunstens Jordbund. — »Der Sturm«s Udstilling gik upaaagtet hen, der var godt og daarligt, pragtfulde Ting i Kunstens abstrakte Sprog, der altid har talt om det samme, og som nu med Iltogsfart stormer imod nye Skønheder. Kandinsky udstillede, Franz Marc, Bloch, Kampendonk. De er ikke *alt*, men de er Riddere i Skønhedens Rige, ikke »Kunstmalere« som de akademiopdrættede, presseforkælede Ubetydeligheder, der luffer sig som »de seks«, »Dyrehavsmalerne« og Gud ved hvad.

Harald Giersing.

WEIE

Blandt de mange omkringvandrende menneskefænomener gives der enkelte, der se saa meget smukt i omverdenen, selv i de dagligste omgivelser, at de ikke kan glemme det, de fastholdes tværtimod deraf og glemme en hel del andet derover. Det ligger nær at slutte, at disse mennesker med deres tid og lejlighed og overskud til at nyde tilværelsens formelle sider, at de fortrinsvis findes blandt dem, der leve forholdsvis sorgløst paa livets solside. Det er dog ikke tilfældet. Skønhedssansens gyldne gave falder planløst, ævnen til den fulde betagelse af lys og farve og bevægelse kan vokse op tværs gennem graa og banale livsvilkaar og blive som et fristed, hvor det egentlige liv leves i drøm og arbejde og hvorigennem der skænkes forglemmelse og sindsfrihed. I det virkelige liv, man kan fristes til at sige: mellem voksne mennesker, er kunstneren ofte dilettant: dagligmenneskets faste, regelrette liv kan staa for ham som et uopnaaeligt ideal, idet han føler sig selv underlegen ved sit sinds ukontrollable ebbe og flod, det uberegneligt organiske, planteagtige i hans naturel. Det organiske er det modsatte af det sociale. Saa omsættes da omverdenens skønhedsindtryk i billeder. Men ikke blot udefra kan sindet fængsles og arbejdet indledes, billeder kan ogsaa fødes i bevidstheden ud af dens fond af tidligere oplevede indtryk, byggede op som udtryk for sindets stemthed, dets overskud af følelser og fantasi. Der faar da kunstneren sin mest private verden, befolket med skikkelser af hans eget sind, farver efter hans ønske og mening, handling efter hans temperament og tilbøjeligheder. I saadanne kompositioner staa vi ansigt til ansigt med den del af hans personlighed, han med størst omhu værner om.

Udaf sindets mange knuder og selvbesværligheder udfrier hos Weie sanseindtrykket den egentlige personlighed, og det kunstneriske arbejde bliver hans naturlige og enkle sprog, en positiv, smuk, kraftig monolog. Sikkert og uden tvivlraadighed ser Weie motivet opbygget og plastisk formet af smukke, fyldige, mættede farver, og ganske ligetil og naturligt tager han penselen og giver saa vidt muligt straks og med fuld kraft og overbevisning det, han ser, først og fremmest farven med dens rigdom og fylde. Der kan slaas rigtigt, men der kan ogsaa slaas ved siden af, og saa kan det gaa, som det siges om kattedyret, at det nødvendig gentager et forfejlet spring. Billeder kan jo blive til paa mange maader; paa læreanstalter tegnes ofte først, hvorpaa der undermales, paalægges mere farve etc., de

billeder, der er gjorte næsten i første anslag, se saa letgjorte ud, har dog krævet et talent, en sindets og sansernes vaagenhed, som ikke er enhvers sag. Mangt og meget kan jo gives i et billede: lys, form, farve, fortælling, detaillering etc. Weie resignerer med hensyn til meget af dette; omend han begyndte med ret lysaftonede billeder, er han forlængst ovre i farven, giver den overalt paa billedfladen med de samme kraftige grove strøg, uden synderlig hensyn til, om det er et ansigt, et tøjstof eller en klippe, han maler. Billedet faar derved en stofflig enhed og enkelhed, et letkendeligt personligt præg. Lundbye lagde paa sin sydlandsrejse mærke til, at de store mestre malte selv de mørke skygger med en tydelig positiv farve. Tidens vej blev omsætningen af lysvirkninger til farvehelheder, Weie er som sagt helt ovre i disse sidste. Paa den retningslinje, der fra den slaviske eftergøren af naturens tilfældigheder fører over den frie skaben af logiske farveharmonier eller til farver som rene sjælsudtryk, paa den linje staar Weie etsteds midtvejs, hans forelskelse i naturmotivet og dets hovedfarver er grunden, han bygger paa, den ledsages af sansen for det afgørende og af en ualmindelig sikker sans for farvens ævne til at angive fladens plads i rummet. Weies farve er smukt og poetisk givet, er ikke en blot »træffer«, man imponeres over. Han forstaar ogsaa nødvendigheden af som kunstner at holde sindet smukt og uforfalsket, er i det hele angst for forstyrrelser. Hvis ungdom skal være ensbetydende med rabalder, proklamationer og overfald til højre og venstre, da har Weie aldrig været ung, han har altid ængsteligt passet sig selv, misbilligende, naar kunstnere befattede sig med andet end at male gode billeder. Ikke at han er optimist, tværtimod, han har endog et pænt lille talent i modsat retning, vaager derfor med des større ængstelighed om sit indre liv. — Paa den retningslinje, der fra den genremæssige, anekdotiske, fortællende gengivelse af figurer fører til den transformerede, religiøse, paa den linje befinder Weie sig ogsaa etsteds midtvejs. Hvor hans motiver ellers kan synes genreagtige, er det dog ikke saa meget det fortællende som det er hele synsindtrykkets farve- og kompositionsskønhed, der har fængslet ham. I de større figurbilleder forbinder han realisme med en monumental opfattelse af figurens plads i billedet. De her i bladet gengivne billeder viser eksempler paa hans frie kompositioner.

S. Danneskjold-Samsøe.

INTERMEZZO

De Døde regerer os! Maaske er det godt, eller det vilde være værre, om de ikke gjorde det.

Men vi selv bliver engang de Døde. Hvad har vi at efterlade os? De Døde gav deres Indsats. Giver vi vor? Det afhænger af, om de Faa er stærke, de tyve eller tredive, som er Tiden. Mængden er de Dødes lydige Tjenere, deres Genfærd. Ingen vil mindes dem, ikke engang »Døde« vil de nogensinde blive. De er Hemningen for de tyve eller tredive. Og maaske er dette deres hele Berettigelse, at de Faa skal blive saa meget stærkere.

Institutionerne er de Dødes, og ligesaa døde. Men de er Genfærdenes Bolværk, bag hvilket de dækker sig, de er de Manges Beskytter. De Mange er godt beskyttede.

De Mange tror paa de Faa blandt de Døde, de Faa blandt de levende kæmper mod de Mange. For at det næste Slægtled af »mange« skal staa saa meget fastere, støttet til dem! Saaledes kæmper de Faa altid imod sig selv.

Hvorfor vil vi gøre god Kunst? For at *befri* os. For Smudset, som er den daarlige Kunst. Kunsten har sin Moral, som er — Pragt og Glæde og — Renlighed. Til Glæde for hvem? For Pallas Athene!

Athos.

Den lykkelige Maler

1.

Der er saa længe krigen fælt og pratet.
Nej de, hvis Hjerte rummer Farveskrigen,
forstaar: ved Malerkunst fornyes Riget.

Den unge Mester kom til Pensionatet.
Det knejste i sin Vildvin skraas for Banen
med fire vilde Frøkner paa Altanen.

Med fire Frøkner — — — nej! thi en var Enke
og en var fraskilt — alle lidt forraadte,
om ikke fri for Kummer, fri for Lænke.

En Dag de sværmede og musicerede,
sukkede, skæmtede, poetiserede.
Det vared ved den hele Dag i Gaar.

Han friede til Frma og til Fnger,
han kyssed Fru Medusas Øjenhaar,
men bed i Ernestines lille Ffinger.

Og han bed haardt — men hvad er blidt som Piger?
naar de blir smigret med den rette Smiger,
de aabner Buret for en Kongetiger.

Han kyssed Fru Medusas Bryn. Hvem busker
ej den Slags mørke Bryn som Fimretraade
paa Gopler, Sø-Meduser og Mollusker!

Og hvad er ømt som Kys paa Øjelaaget!
et Hu i Blindhed, som for hende selv
gør hendes dybe Skønhed mere broget.

Et Strandbad siden efter! Ud paa Dybet!
Medusas Skønhed er i Slægt med Havet
og Havets Dyr — ej mindste Frygt for Krybet.

3 Gaar de musicerede og sværmede.
 Selv Kokkepigen tabte Smækforklædet.
 3 Dag er alle Damer smækfornærmede.

3 Dag staar Maleren blandt Børn og Hunde
 og tegner Husfaçader, Øjne, Munde,
 firkantede og flade, cirkelrunde.

For ham har Mur og Gavl Profil og Fjæser,
 han ivrer, skønt det regner eller blæser.
 Rundt om i Andagt drypper Skarens Næser.

Han maa skitsere, førend han tør sove.
 Hvert Hus i Gaden, selv de smaa og grove
 staar støttet kækt til Ligevægtens Love.

Han bruger hverken Vinkel eller Passer
 og bliver Ven med alle Samfundsklasser,
 thi, hvad han gør paa Øjemaal — det passer.

Den unge Kvinde kommer, fin og nettet
 med Mildhed og Natur i Talesættet
 og ny som Eva — — — længe før Korsettet.

Fra nu hans Skaberhunger tør ej blunde,
 thi aarlig skal han mætte nye Munde,
 firkantede og søde, cirkelrunde.

Slutning.

Mal, danske Maler, medens Verden henter
 det Kvantum Blod og Fern som er Jformatet,
 og Folket triller Tørv, og tror paa Renter.

3 Tusind Hjerter stiger Farveskriget.
 Fra Visdoms Thal til Vinløvs=Pensionatet.
 Ej Krig og Kneb — men Kunst fornyer Riget.

Thi Maleren, med klare Øjne fostret,
 saar Verdensfreden, Skønheds=Konkordatet
 fra Stalden, Dueslaget og til Klostret.

DEGAS

Han går aldeles op i interesse for skallen af det virkelige, for det ydre, for det reellest bestående, han er — i alle sine billeder af danserinder, væddeløbsryttere, cirkusscener og kaféliv o. s. v. — altid virkeligheden paa tætteste hold, ethvert udtryk for indre mystik ligger uden for hans interesse. Han er altså ganske umoderne, modsætningen til Picasso, alt andet end expressionist, Jerichaus beundrere vil lukke øjnene i, mens han passerer forbi her. I hans kunst føles studiet, en overvældende iver efter at fastslå det, han direkte ser, meget mere end trang til at forme dekorative helheder. Det er det primitive i ham, som imidlertid er forbundet med raffinement, han minder ved denne sammensætning af yderligheder om Botticelli, uden hans mystik.

»Man isolerer sig ikke på en sikrere måde fra verden end ved kunst, og man knytter sig ikke på en sikrere måde til den end ved kunst«. Disse ord af Goethe, der vel er træffende om enhver kunstner, synes at passe i særlig grad på Degas. Ligeså stejlt og uafviseligt han søger naturen og således er knyttet til verden, ligeså isoleret og ensom vil vi tro, at han har været, ikke passivt ensom, men energisk og ubøjelig, væbnet til kamp, en mand, der med ukuelig vilje har forstået at gøre sig gældende.

Det fortælles, at Degas engang modtog besøg af nogle nordiske kunstnere. Han havde ved præsentationen overhørt navnet på en af dem og spurgte derfor noget senere om det. Hr. Edelfeldt! »Edelfeldt! Dem har jeg ikke nogetsomhelst at vise« — og dermed skal besøget være afsluttet, salonmaleren havde ikke adgang til Degas' hus og samling. Jeg formoder, at anekdoten giver det rigtige billede af Degas, der var kendt for sin skarpe tunge, som den stejle, afvisende, hårdt skårne karakter. Således vil den, der kender ham som kunstner, tænke sig ham som menneske.

I en af sine glimrende oversigter over den italienske renæssancekunsts æstetiske indhold føjer Berenson Degas ind ved Siden af Lionardo, idet han hos de to finder de kraftigste evner til at give bevægelsen billedmæssigt udtryk. Synsmåden er vel noget skematisk, Degas har gjort fortrinlige dybdekompositioner, hans billede i Berlinergalleriet med de tre kvindefigurer »La conversation« er et kendt og såre smukt eksempel derpå, men sikkert vil hans kunst altid forblive aktuel for dem, der er disponerede til at søge bevægelsesudtryk i malerkunsten, den vil altid give dem den mest levende glæde, ligesom Cézannes kunst dem, der er indstillet på at opfatte det kubiske, det rumlige.

Uanset alle æstetiske systemer og retninger, og at den yngre kunst er slået ind på veje, Degas' kunst ikke fulgte, står det fast, at hans arbejde er frugten af en så målbevidst kraftindsats, at den alene derved er stemplet som genial.

Leo Swane.

BIRTHE

Vilde Du Birthe min Søster — Du midjeslanke, Du guldhjertede —
vilde Du, at Baaden derude — Baaden med de otte Mand —
der nu, lig en saaret Hval, tumler i Braaddets Afgrunde,
frelst naaede Land?

Gerne min Broder vil jeg, at Baaden — den kistesorte, den vandtrukne —
trodsede Bølgerne — der, efter Nidingers Skik,
mange mod een — kaster sig over den.
Gerne vil jeg, at Mændene — disse otte angstfulde Stakler,
frelste, glade stod paa Strandens Sten.

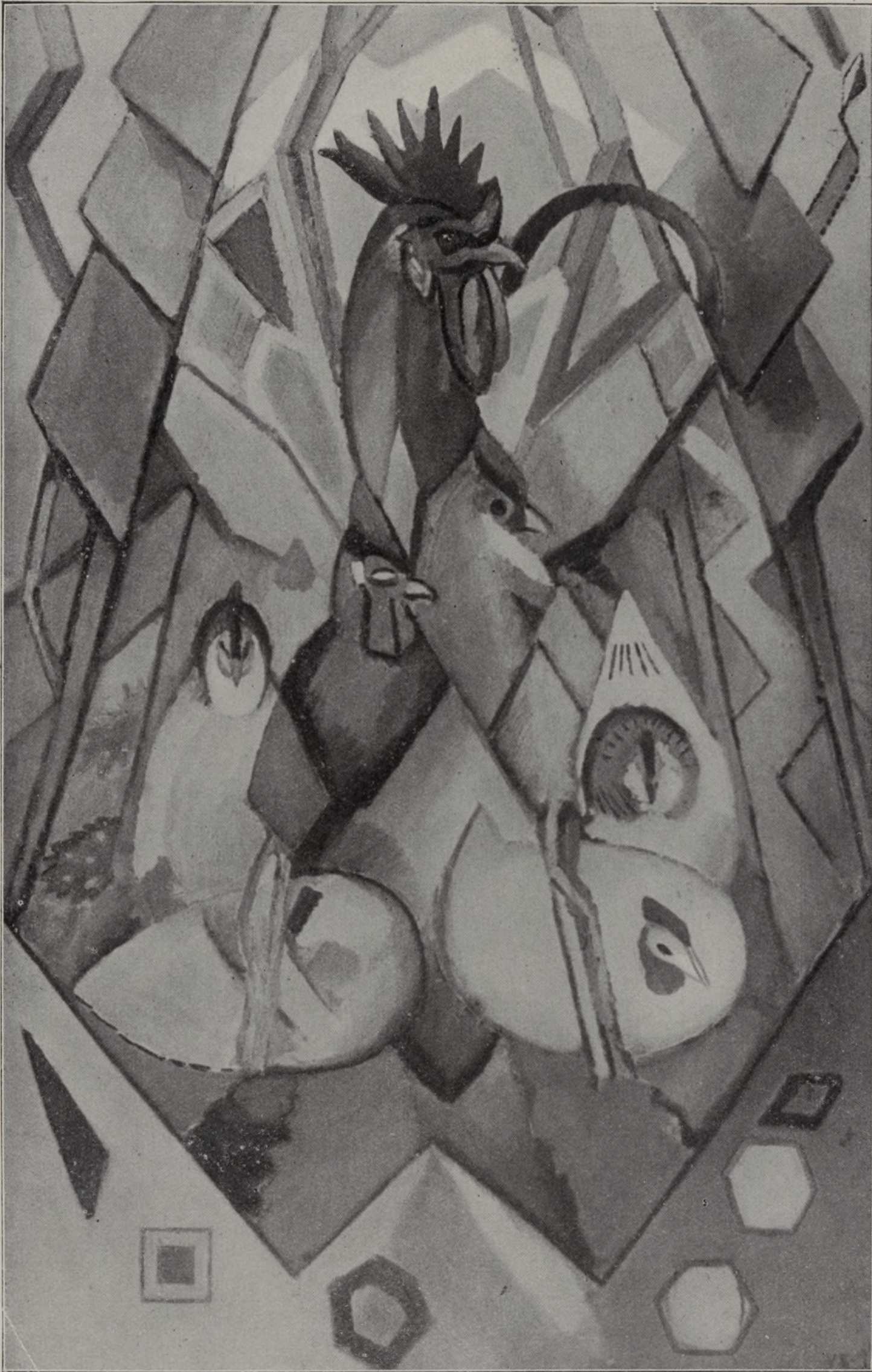
Birthe, elskede: Hvis Gud — Fiskernes Ven, Fiskenes Ven —
i sin Visdom, i sin Godhed — mættede Hajer med Mænd,
disse otte Mænd.

Vilde Du saa, elskede, at det skete hinsides Næsset eller her —
her for vore Øjne — Svar!

Kender Du ikke mig, kender Du ikke mit Hjerte?
Spare Gud disse arme Mænd, disse otte Helte!
Men hvad Gud vil — vil Birthe. *Skal* Ulykken ske —
hvorfor saa hinsides Næsset — lad Hajerne fodres her,
ud for vor lunende Klit, helst ganske nær ved Land —
os til lidt Spænding og Spil!

Johannes Buchholtz.

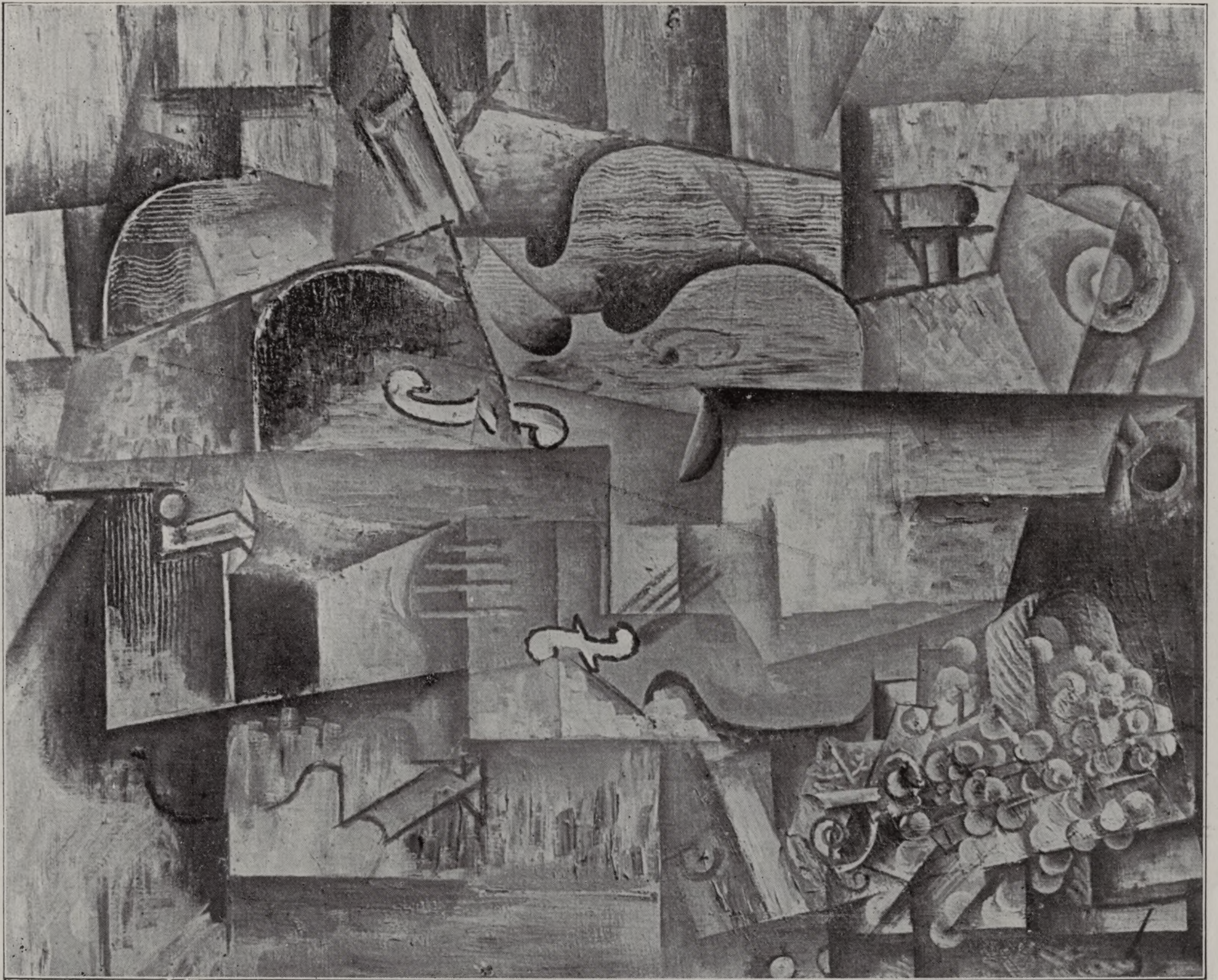
PABLO PICASSO

I Paris, rue Schoelcher, med Udsigt over Montparnassekirkegaarden, bor Pablo Picasso, Forkynderen af de sidste Dages Evangelium i Kunsten, Skaberen og Fornyeren. Jeg besøgte ham Foraaret 1916. Han modtog mig iført græsgrøn Sweater og brune Fløjlsbukser, disse vide Bukser, de franske Kunstnere endnu gaar med. Picasso er lille af Vækst, af Skabning som en Tyrefægter. Han er gul i Huden, og hans sorte, onde Øjne sidder tæt sammen; Munden er stærk og finttegnet. Han mindede om en Racehest, en Araber med fint buet Hals. Man sagde, at han besad hemmelige Kræfter og kunde se paa Mennesker, saa de døde. Man sagde ogsaa andre underlige Ting om ham. Han var et Bjerg af Overnaturlighed. — Han var Elskværdigheden selv, viste mig alle sine Ting, sin Kukkasse, hvor man gennem et Glas saa ind paa stjernebesaaede Himle og svævende Engle, og sine Motiver. Jeg saa Henri Rousseau's Billede af de europæiske Potentater samlede under een Baldakin med Indskriften Frihed, Lighed og Arbejde, Billederne af Derain og Matisse, Akvareller af Cézanne. Hans eget første Arbejde, som hang over Sengen, var malet i 12 Aars Alderen. Et Billede af en Pige med gyldent Haar i zinnoberrød Kjole. Trækkenes fine Forløb var indtrængende iagttaget, al Drenggeaarenes Ynde var deri; det blev fremvist med umiskendelig Stolthed. I Picassos tidlige Billeder, fra den blaa Periode, findes Renhed og stærk Sensualisme i uopløselig Blanding. Hans Harlekiner og Drengfigurer er malet med en Følsomhed og Sødme, som næsten forspinkler dem til Svaghed. Der er i dem en Mystik, som bringer hans spanske Afstamning i Erindring. I Atelieret hang »Pigerne fra Avignon« fra en senere Tid. Det er et Lærred, stort som en Væg, lidt højere end bredere; det forestiller tre staaende og en siddende Kvindefigur (fra Ryggen), nederst til venstre nogle Frugter. Cobaltblaa, brunt, sort og hvidt ved Siden af hinanden bygger Billedet op, denne rene Skala af Farver, man finder f. Eks. i primitivt peruviansk Lertøj. Formen er forenklet uden at virke uorganisk eller tyndes ud i Arabesker. »Pigerne fra Avignon« er i Slægt med javanesiske Stenrelieffer og Negerskulptur. Disse Fornyelseskilder har den moderne franske Kunst vendt sig til (Maillol, Matisse). Anden moderne Kunst kommer til dem ad en Omvej: gennem Fransk-mændene. — Paa et Staffeli midt i Rummet, mellem Krukker med Ripolinfarve, hang en firkantet Kasse uden Laag. I denne Kasse var anbragt nogle skraatstillede Træstykker, der dannede Vinkler med Kassens Bund og Sider; endvidere var der fastsømmet et drejet Stykke Træ (som Skaffet af en Syl), som kastede Skygge henover Træstykkerne og videre over Siderne. Herved fremkom et Spil af Flader og Vinkler, Lys og Skygge i Kassens lille rumlige Verden; desuden var der hist og her, for at mangfoldiggøre den stofflige Virkning, klistret Avispapir eller paa limet et Lag Sand. Dette var Motivet, Picasso arbejdede efter med den strengeste *Objektivitet*, med nøjagtig Redegørelse for Stoffernes Karakter og Fladernes indbyrdes Balance. En stærk Trang til at fastslaa de dekorative Billedelementers Udstrækning, stofflige Værdi og Plads i Rummet saa konkret som muligt er Grundlaget for hans Arbejdsmetode, hvis Æstetik Tyskerne er saa optagne af at udrede. Han rendyrkede »Billedet«, reduceret til de enkleste Former. Disse Eksperimenter er gaaet over paa Efterlignernes taknemlige Hænder og udvidede til en Verdensanskuelse.

Den 34-aarige Picasso skal senere være traadt ind i nye Faser af sin Udvikling. Han har aabnet Veje for kunstnerisk Fremstilling, man ikke kan overskue, kun ane i Henrykkelse. Nu forekommer Mulighederne én mangfoldige som Skakspillets Kombinationer.

Axel Salto.

A F O R I S M E R

Rammens Kant er Billedets stærkeste Virkning.

Smukke Farver er en Fjende af godt Maleri. Et godt Maleri er altid smukt i Farven.

Naturen er intet, Billedet af den alt.

Værd at erindre: Et Landskab kan taale at forvrænges gennem brydende Glas; det beholder dog sit væsentlige Indhold.

Alt nyt er godt, fordi alt godt er nyt.

God Kunst er altid national. National Kunst er altid daarlig.

At male er at indrette sig, at faa Fred.

Karakteriseringen tvunget ind i den kunstneriske Form er Maalet. Skønheden er Resultatet. At arbejde for at fremstille noget skønt, fører ikke til noget.

Den, der elsker Detailler, mangler Sans for Skønheden.

Maleren *ser* ikke sine Billeder, naar han maler dem, han *føler* dem kun.

Harald Giersing.

KUNSTNERNES EFTERAARSUDSTILLING

Som en vældig Falanx rykker den »nye Kunst« frem; Franskmænd, Russere, Tyskere, Skandinaver, Polakker, Spaniere, alle Landes Kunstnere er paa March. Kunsten staar ved Indgangen til det nye, rige Land, d. v. s. den er ved at genfinde det tabte Land.

Den »nye Kunst« dyrker Farvens absolut dekorative Anvendelse, Formens Renhed, Tegningens Strængthed — Øjets Styrke og Haandens Sikkerhed. Expressionisme, Simultanisme, Kubisme, Totalisme er Indskrifter paa de Faner, der flager til Ære for den gamle, store Billedkunst, for Antiken og Renæssancen. — Det bliver mere og mere øjensynligt, at den billedskabende Evne er i Tiltagen i den unge Kunst herhjemme. Det mærkes fra Aar til Aar. Firsernes tilfældige, ukunstneriske Naturalisme er ved at blive fejet ud af vor Kunst. Den har vist sig traditionssønderbrydende, aandløs og tom. Den doceres ved Akademiet (Guldmedailleuddelingen) af Lærere, for hvem Kunst er Paletkneb. Vi trænger til den store Lærer, som har den fulde Viden om Kunst. Nu er vi i Færd med at vende tilbage til vore store Traditioner efter Digressionen, til at knytte Forbindelsen med Abildgaard, Thorvaldsen, Eckersberg og Constantin Hansen. De kan fornyes paa et fuldt moderne Grundlag. —

Kunstnernes Efteraarsudstilling er Arena for de yngste Kræfter i vor Kunst; her debuterer man. Dette giver Udstillingen et nyt og frodigt Præg. De bedste Ting er bedre, de daarlige daarligere end andre Steder. Her kan man virkelig vente Overraskelser. Udstillingen i Aar er mere hel og ensartet sammensat end i Fjor. »Klingen« fremhæver følgende Navne blandt Malerne: *Helge Jensen* (18-aarig Debutant, paavirket af Jerichau, temperamentsfuld, virkelig lovende), *Lundstrøm* (fin, sensibel Kolorist), *R. Storm-Petersen* (ypperlig, i Slægt med Toulouse-Lautrec), *Kamma Salto*, *Høst*, *Zeuthen*, *Harald Hansen*, *Annette Hoff*, *Ebba Carstensen*, *Borch* (Træsnit), *A. Friis* (Hestebillede), *Jais Nielsen*, *Stæhr-Nielsen*, *William Erle* (Komposition og Høsebilleder) og *Mogens Lorentzen*. S.

»Selskabet for moderne Kunst« har genoptaget sin Virksomhed under Ledelse af Malerne S. Danneskjold-Samsøe, Albert Naur, William Scharff og Forfatteren Carl V. Petersen. Den tidligere udmærkede Formand, Kunsthistorikeren Vilhelm Wanscher, har trukket sig tilbage fra den direkte Ledelse, men er stadig knyttet til Foreningen. — Selskabets Adresse er: *Vester Boulevard 44⁵*, Kbhv. B., hvor Indmeldelse sker. Meddelelser fra Bestyrelsen angaaende Møder o. l. vil fremkomme i »Klingen«.

FORENINGENS PROGRAM FOR 1917:

- 9. Nov.: Licentiat Aage Lundholm: Om objektive Faktorer i Kunst.
- 14. Dec.: Forf. Carl V. Petersen indleder Diskussion om Galleriets Indkøb, Ophængning etc.

Indsendt: *Der Sturm*, Monatsschrift für Kultur und die Künste, Hefte 5 og 6, 1917, Red. Herwarth Walden, Potsdamer Strasse 134 a, Berlin W 9, samt *Der Sturm, eine Einführung*.

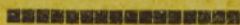

UDSTILLINGER

Oluf Rude i Dansk Kunsthandel ved Nicolai Plads.
Indtil 10. Nov.

Kunstnernes Efteraarsudstilling i »Den frie Udstilling«
ved Østbanen 3—30. Nov.

Larsen-Stevns' Udstilling i Kunstforeningen.

»Klingen« udkommer den 5. i hver Maaned og koster
12 Kr. om Aaret, 1,50 Kr. enkelt Hefte. - Udgiver: Axel
Salto. - Redaktion: Axel Salto og Poul Uttenreitter. Red-
aktionens Adresse: Edv. Glæselsvej 1, Kbhvn. F., Telf.:
Godth. 1870x. Trykkeri og Ekspedition: Cato's lit. Etabl.
Telf. 4328.